

никаква нужда на симпатии, традиции, вѣрвания“ на „народа“ и на „обществото“.

Вазовъ се лъже и заблуждава: той самъ заблуждава! Защото, Вазовъ и „православнитѣ скотове“ — нека добавимъ — въ часть отъ тѣзи „скотове“ влизатъ и часть отъ заблуденитѣ народи!¹⁾ — сж слѣпци и не виждатъ прѣдъ себе си тежкото зло. Ботйовъ не бѣше слѣпецъ; Ботйовъ не бѣше глухъ: Ботйовъ не бѣше безчувствено дърво. Ботйовъ виждаше, чувствуваше, слушаше —, Ботйовъ разбираше кждѣ води всѣко зло и злото, създадено отъ свѣрѣмната цивилизация, и затова каза:

. . . Лъжа и робство

На тая пуста земя царува! —,
лъжа и робство, които ще се прѣмахнатъ, когато счупите старитѣ идоли и на мѣстото имъ поставите богътъ на разумътъ, защитникътъ на робитѣ,

На когото щатъ празнуватъ
Денътъ скоро народитѣ!

X.

Не по-малко сериозни лъжи и заблуди се разпространиха и върху други два въпроса: върху баснята за отпадъкътъ на творческитѣ сили у поета и за нѣкакви литературни кражби на Ботйова.

И по двѣтѣ тѣзи обвинения г. Вазовъ и г. П. Славейковъ обраха лавритѣ.

Най-напрѣдъ г. Вазовъ, а по-сетнѣ — г. Славейковъ — г. Славейковъ всѣкога се явява по-късно! — се опитаха да докажатъ, че „Обѣсването на В. Левски“ нефеля колкото счупена аспра. На Вазова най-много драще ухото стихътъ — „Вихрове гонятъ трѣне въ полето“. — Тоя стихъ изглеждалъ да е неправдопо-

¹⁾ Вж. стихотворението „Гергювъ-день“.